

ကောင်းဆိုးသဘာဝ

မိုးသင်္ကဏေ သမုဒယန္တယ်

ဆရာမကြူကြူသင်း၏ မိတ်ဆက်စကား

“သမုဒယနွယ်” ၏ ဖန်တီးရှင် “မိုးသက်အောင်” သည် စာပေ၌ မွေ့ပျော်သော လူငယ် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် စာဖတ်ခြင်းကို အလေ့အကျင့်ရှိသူ ဖြစ်သည် သာမက စာရေးခြင်း ကိုလည်း စိတ်သန်သူဖြစ်ပါသည်။ ယခုလုံးချင်းဝတ္ထုသည် သူ၏ ပထမဦးဆုံး လက်ရာဖြစ်သည်။

“မိုးသက်အောင်” သည် သူ၏ ဖန်တီးမှုကို စာဖတ်သူထံ ပို့ဆောင်ပေးလိုသည့် ဆန္ဒလည်း ပြင်းပျလွန်းသူဖြစ်သည်။ သူ လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ် ရေးနေကြောင်းနှင့် ပြီးစီးပါက ဖတ်ကြည့် ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံလာသည်။ တစ်လခန့်အကြာတွင် “သမုဒယနွယ်” စာမူတစ်ထပ်ကြီးကို ပေးပို့ လာသည်။ ရသစာပေကို ချစ်မြတ်နိုးတတ်သော ကလောင်သစ်များကို အားပေးကြိုဆိုစိတ်ဖြင့် သူ၏ စာမူကို အချိန်ပေးဖတ်ရှုမိပါသည်။

“မိုးသက်အောင်” သည် သူ့ကလောင်နုနုကလေးကို အားကိုးယုံကြည်စွာဖြင့် ဇာတ်အိမ်ကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖွဲ့ထားသည် ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအထဲတွင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်တွေ့လိုက်ရ သည် က သူ၏ စေတနာပင်ဖြစ်ပါသည်။ “သမုဒယနွယ်” သည် သာမန် အချစ်ဝတ္ထုဟု ယူဆစရာ ရှိသော်လည်း လူ့လောကတွင် မလွဲမသွေ ကြုံတွေ့ရမြဲဖြစ်သော လောကဓံတရား ၈ ပါးကို ယှက်နွယ် ရေးဖွဲ့ထားသည် ဟု သတိပြုမိပါသည်။

“သမုဒယန္တယ်” ဝတ္ထုထဲတွင် အချစ်နှင့်အမုန်း၊ ဓမ္မနှင့် အဓမ္မ၊ ချမ်းသာခြင်းနှင့် ဆင်းရဲခြင်း၊ မြင့်မြတ်ခြင်းနှင့် သိမ်ဖျင်းခြင်း စသည့် ပြကွက်များကိုလည်း ရိုးရိုးစင်းစင်း တင်ပြထားသည် ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ ။

ဘဝ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည် ဟု လက်ခံထားကြသော “အချစ်” သည် အတ္တ၊ မောဟနှင့် ဒေါသတို့ ၏ ကြီးစိုးမှုကို ခံရလျှင် ဘဝ၏ အဓိက အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်သွားတတ်ကြောင်း ဖော်ပြထားနိုင်သဖြင့် ရေးသက်နုသော်လည်း အသိရင့်ကျက်သော ကလောင်ဟူ၍ ကျေနပ်မိပါသည်။ ။

ကြိုးစားအားထုတ်မှုတိုင်းတွင် အောင်မြင်မှု ရလဒ်ရှိစေမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ရည်ရွယ်ချက်ကြီး ကြီး၊ ဇွဲကောင်းကောင်း ဖြင့် လျှောက်လှမ်းသူအတွက် ပန်းတိုင်သည် မဝေးပါဟု အားပေးတိုက်တွန်း ရင်း နောင်တွင် ယခုထက်ပို၍ ရသဂုဏ်မြောက်သော စာများ ရေးသားနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းပေး လိုက်မိပါသည်။ ။

ကြူကြသင်း

“ခင်မင်မှုနဲ့ အမှတ်တရ အမှာ စာ”

“တီဝါ သားဝတ္ထုရှည်လုံးချင်း တစ်ပုဒ်ရေးနေတယ်၊ ပြီးတော့မယ်”

သမုဒယနွယ်ကို ရေးသူ “မိုးသက်အောင်”

ကျွန်မ သူ့ကို မယုံမရဲ ကြည့်မိသည် ။ သူ့ကို အံ့သြမိတယ်လေ။ မထင်ရဲဘူးကိုး။

“မေကြူ (ဆရာမကြူကြူသင်း) နဲ့ တီဝါကို အမှာ စာရေးပေးစေချင်လို့ ပါ”

ဒီလိုနဲ့ - မထင်ထားတဲ့ တစ်နေ့ သူရေးထားတဲ့ စာမူတစ်ထပ်ကြီးကို စာအုပ်အသွင် (A4 စာမျက်နှာများ နဲ့) ချုပ်လို့ ကျွန်မ လက်ထဲ လာထည့်ပါတော့တယ်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းကြီး နောက်ခံနဲ့ ရေးထားကြောင်း တက္ကသိုလ် ရွှေရတုကာလ လှုပ်ရှားမှုနဲ့ အချစ်ရသ ဇာတ်လမ်းစုံဆိုပဲ။

ပါရမီထူးပြီး ဝါရင့်သူဆရာကြီး ဆရာမကြီးများ အတက် အမှာစာများ ၊ အမှတ်တရ စာများကို ရေးသားဖို့ ရာ အလွန်လွယ်ကူပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်မအတွက်တော့ တာဝန်ကြီးလှတယ်။ အမှာ စာရေးပေးပါ။ အမှတ်တရ ရေးပေးပါလို့ အကူအညီ တောင်းလေတိုင်း မငြင်းကောင်းတာမို့ စာ ‘စ’ ရေးသူမို့ အားနည်းမို့ လိုအပ်မှုလေးတွေ အတော်အသင့် တွေ့ရ

ပေမဲ့ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ဆိုပုံမှာ တော့ စာရေးသူ ‘မိုးသက်အောင်’
ကို ခေသူမဟုတ်ပါလားလို့ ကျွန်မ အတွေးမှာ ဆိုမိတယ်။ ကျေနပ်မိတယ်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီးအကြောင်းကို သူ မမိလိုက်ပေမဲ့ လိုက်မီ
အောင် ကြိုးစားရေးထားတာ တွေ့ရတယ်။

စိတ်ထားဖြင့် မြတ် ကြင်နာတတ်တဲ့ ဦးမိုက်ကယ်မောင်နဲ့ ဇနီး
ဒေါ်မြတ်မြတ်ခိုင် သားကိုကိုမောင် သမီး တည်ကြည်တို့ မိသားစု။

နွေးထွေးမှု မဲ့မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားခွင့်ရခဲ့ရှာသော နွယ်ခိုင်နဲ့ သူ၏ မိ
ခင်။ ကြိုးစား ဖုံးကွယ် ချင်တဲ့ အငြိမ်းစား ဦးဟန်ထူးလတ်နဲ့ သားမောင်
မောင်လတ်တို့ မိသားစု သုံးစုရဲ့ လှုပ်ရှားမှု ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေကို ထိမိ
အောင် ကြိုးစားရေးထားတော့ တွေ့ရတယ်။

ဒီခေတ်ဒီကာလ လူအများ စိတ်ဝင်စားလှတဲ့ သေသူတို့ အခြားမဲ့ဘဝ
လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်ရပ် ဆန်းကြယ်များ နဲ့ အတူ မလုပ်သင့်တဲ့ အကုသိုလ် အ
တတ်ပညာများ အကြောင်းကိုလည်း ခပ်ပါးပါး ရေးထားတာတွေ့ရပြန်
တယ်။

‘မိုးသက်အောင်’ ရဲ့ ဝတ္ထုရှည်စာမူကြီးထဲ စောစောက ဆိုခဲ့သလို
အားနည်းမှု လိုအပ်မှု လေးတွေ ရှိနေပေမဲ့ ပြည့်လျှံနေတဲ့ စာပေဝါသနာ
က သူ့မှာ တားမရ စီးမနိုင်ဖြစ်ပြီး ရေးချင်တဲ့ စိတ်၊ စာဖတ်သူအများကို
တင်ပြချင်တဲ့ စိတ်တွေနဲ့ အတူ ‘သမုဒယနွယ်’ ကို ရေးချလိုက်ခြင်း ဖြစ်
မှာ ပါ။

စာ ‘စ’ ရေးသူတို့ ရဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုအတွက် အောင်မြင်မှု ရ
ရေးမှာ စာဖတ်သူတို့ ရဲ့ စေတနာ အထောက်အပံ့နဲ့ ဝေဖန်သုံးသပ်မှု
အားပေးမှု အများကြီး လိုအပ်ပါတယ်။

‘စ’ ရေးသူအနေနဲ့ လည်း စာဖတ်သူတို့ ရဲ့ စေတနာ အထောက်အပံ့
နဲ့ ဝေဖန်မှုကို အကြည် ဆုံးစိတ်နဲ့ လက်ခံယူနိုင် ပြင်ဆင်နိုင်ပါမှ
အောင်မြင်မှုဆိုတာကို နှစ်မကြာခင် ဖမ်းဆုပ်ယူနိုင်မှာ ပါ။

ဆိုတော့ကား ...

ဆရာ “မိုးသက်အောင်” ရေး ...

စာဖတ်သူတို့ ရဲ့ စေတနာ အထောက်အပံ့နဲ့ ဝေဖန်သုံးသပ်မှုတွေကို
စိတ်ကြည်လင်စွာနဲ့ လက်ခံယူရင်း စဉ်ဆက်မပြတ်
ရသစာပေကောင်းများကို ဆက်လက်ရေးသား ထုတ်ဝေနိုင်ပါစေ ...
အောင်မြင်မှုတွေ ရယူနိုင်ပါစေရယ် ဆုမွန်မြဲရင်း ...

ဝါဝါထင်လင်း

၅.၈.၂၀၁၇

(စနေနေ့)

*

“စာရေးသူ၏ အမှာ စာ”

ချစ်ခင်လေးစားရပါသော ရသစာပေချစ် ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမများ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ယခု ဝတ္ထုကြီး ရေးရန် ကြိုးစားခဲ့သည် မှာ ကြာပါပြီ။ စိတ်ပင်ရှိသော်လည်း နှလုံးသား၏ တိုက်တွန်းမှု မရှိသောကြောင့် မရေးဖြစ်ခဲ့ပေ။ ကံအားလျော်စွာ ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ လဆန်းပိုင်းတွင် ဂေါ်ရန်ဂီကျွန်းသို့ အလည်အပတ် သွားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ။ ဂေါ်ရန်ဂီကျွန်း၏ ရှုခင်းများ လှပမှု၊ ပင်လယ် ၏ လတ်ဆတ်သော လေကောင်းလေသန့်များ ရရှိမှုတို့ သည် ကျွန်တော့်ကို ဆွဲဆောင်ပြီး စာရေးချင် စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာစေခဲ့ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဂေါ်ရန်ဂီကျွန်း၌ပင် ဤဝတ္ထုကြီး အခြေချကာ စတင်ရေးသားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ။

ရက်အနည်းငယ်မျှသာ နေရပြီး ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့ရပါသည်။ ။ စတင်အခြေချ ရေးသားခဲ့ သော ဝတ္ထုရှည်ကြီးအား ဆက်လက်မရေးဖြစ်ခဲ့ပေ။ မေလကုန် ဧပြီလဆန်း သင်္ကြန်အချိန် ကျွန်တော် ၏ မွေးဖွားရာမြေ ဧရာဝတီတိုင်း ဒေသကြီး၊ ဒေးဒရဲမြို့နယ်၊ တော်ချိုက်ကျေးရွာသို့ ပြန်ဖြစ်ခဲ့ပြီး အေးဆေးတည်ငြိမ်သော ကျေးလက်၏ သဘာဝသည် ဤဝတ္ထုကြီး ဆက်လက်ရေးသားရန် (Good Writing area) ပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ သင်္ကြန်ရက်အတွင်း မနားတမ်း ရေးသားခဲ့ပြီး ဧပြီလကုန်တွင် အားလုံး ရေးသားပြီးစီးခဲ့ပါသည်။ ။

မေလဆန်းတွင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီး အမေတမျှ ချစ်ခင်
လေးစားရပါသော ဆရာမ ဝါဝါထင်လင်း (တီဝါ) ထံ စာအုပ်ထုတ်ရန်
ကိစ္စ သွားရောက်တိုင်ပင်ခဲ့သည်။ တီဝါ၏ လမ်းညွှန်မှုနှင့် ဆရာမကြီး
ကြူကြူသင်း ထံ အမှာ စာ ရေးပေးပါရန် ခွင့်တောင်းခဲ့သည်။ ကလောင်
သစ်များ အပေါ် စေတနာအပြည့်၊ မေတ္တာအပြည့်ဖြင့် အမြဲကြိုဆိုနေ
ကျမြဲဖြစ်သော ဆရာမကြီး ကြူကြူသင်း၏ အမှာ စာရေးပေးရုံတင်မက
ဝတ္ထုကြီးကို တည်းဖြတ်ပေးခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပါရစေ။ စိတ်ထဲ၊ ရင်ထဲ၊ အသ
ဉ်းထဲမှ လှိုက်လှဲစွာဖြင့် Foster Mother နှစ်ယောက်ဖြစ်သော
ဆရာမကြီး ကြူကြူသင်းနှင့် ဆရာမ ဝါဝါထင်လင်းကို ကျေးဇူးတင် ဂါ
ရဝပြုအပ်ပါသည်။

ရသစာပေချစ် ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ ခင်ဗျာ သမိုင်းပြရပ်တစ်ခုဖြ
စ်သော ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်ကြီး၏ ရွှေရတု ကာလနောက်ခံ
ရသလုံးချင်း ဝတ္ထုရှည်ကြီး “သမုဒယနွယ်” တွင် ရသ များ စွာကို တွေ့မြ
င်ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကလောင်သစ် ဖြစ်သည့်နည်းတူ ကြိုးစားရေးထားပါကြောင်းနှင့်
စာဖတ် ပရိသတ်များ အနေဖြင့် ဖတ်ရှုပြီး အားမနာတမ်း ဝေဖန်သုံးသပ်
နိုင်ပါကြောင်းပါခင်ဗျား။

ရသစာပေချစ်သူများ

အားလုံးကျန်းမာပျော်ရွှင်ပါစေ။

မိုးသက်အောင်

အခန်း (၁)

မိုးများ ဖွဲဖွဲကျနေသော နံနက်ခင်းတွင် ကျောင်းသူတစ်ယောက် လွယ်အိတ်တစ်ဖက်နှင့် စာအုပ်များကို ပွေ့လျက် ထီးကို ဆောင်းကာ အမိပတ် လမ်းအတိုင်း သုတ်ခြေတင်လာနေသည် ကို ပင်းယဆောင်ရှေ့မှ ကိုကိုမောင် လှမ်းတွေ့လိုက်သည်။ ။ ထိုကျောင်းသူကလေးမှာ အနီရောင်ဝမ်းဆက် ဝတ်ထားသည်။ ။ အရပ်မှာ ခပ်မြင့်မြင့်။ အသားဖြူဖြူ ဖြစ်ပြီး ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် စီးထားသည် မှာ အတော်ကို ကြည့်၍ လှနေသည်။ ။ မိုးက တဖြည်းဖြည်း သည်းလာသည်။ ။ ထိုကျောင်းသူသည် ထီးတစ်ဖက် ပွေ့ထားသည့် စာအုပ်များ နှင့် လွယ်အိတ်က တစ်ဖက်နှင့် ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေသည်။ ။ ကိုကိုမောင်သည် လည်း ကျောင်းနောက်ကျနေသည်။ ။ သို့သော် ထိုအမျိုးသမီးလေးကို မျက်စိကျ သွားသည် ကတစ်ကြောင်း၊ ကူညီချင်သည် က တစ်ကြောင်းမို့ ပင်းယဆောင်ရှေ့ကနေ ခပ်သုတ်သုတ် ထိုအမျိုးသမီးလေး ရှိရာသို့ သွားလိုက်မိသည်။ ။

“အမိ ... ၊ ကျွန်တော့်ကို စာအုပ်တွေပေး၊ အမိ မိုးတွေ စိုနေပြီ၊ တော်ကြာ စာအုပ်တွေရော လူပါ စိုကုန်လိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် ဝိုင်းကူသယ်ပေးမယ်”

“ဪ ... ၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်။ ကျွန်မလည်း မိုးတွေ စိုနေပြီ၊ လူမိုးစိုတာက အရေးမကြီးဘူး အစ်ကို၊ စာအုပ်တွေ စိုမှ ဒုက္ခ။ ကျေးဇူးပါရှင်”

ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် မိမိအတန်းနောက်ကျသည် ကို သတိမရနိုင်ဘဲ စာအုပ်များကို ဝိုင်းကူ သယ်ပေးလျက် အမိပတ် လမ်းမတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်လာရင်း

“အမိ၊ အမိက မြန်မာစာကလား၊ ကျွန်တော်က ဓာတုဗေဒကပါ။ အမိနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ၊ ပြီးတော့ရော ဘယ်အဆောင်ကလဲ”

ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် မေးခွန်းများ ဒရစပ် ထုတ်နေမိသည်။ ။

“အစ်ကိုရယ် ဖြည်းဖြည်းမေးပါ။ ကျွန်မ ဖြေပါ့မယ်ရှင်၊ မောနေပါဦးမယ်၊ မေးခွန်းတွေက များ လိုက်တာနော်”

တောင်သူဆောင်ရွှေ ရောက်မှ

“အစ်ကို ကျွန်မနာမည် နွယ်ခိုင်ပါ။ မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးတန်း ပထမနှစ်ပါအစ်ကို၊ ကျွန်မ အင်းလျားဆောင်မှာ နေပါတယ်၊ ကဲ - အစ်ကို၊ နောက်မှ ပဲကျန်တာ ဆက်မေးတော့၊ အတန်း နောက်ကျနေပြီ၊ ကျွန်မ သွားတော့မယ်နော်”

နွယ်ခိုင်သည် တောင်ငူဆောင် မြန်မာစာဌာနရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်သွားခဲ့လေသည်။ ။

ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် နွယ်ခိုင် ဝင်သွားသည် ကို ငေးကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ။ အတန်းချိန်ကိုပင် သတိမရတော့ချေ။ နွယ်ခိုင်၏ အလှတွင် နစ်မျောပြီး နှုတ်ဖျားမှ နွယ် ... နွယ်ဟု ရေရွတ်နေမိသည်။ ။

“ကိုယ့်လူ ... ဘယ်တွေ သွားနေတာလဲ။ အတန်းစနေပြီ၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားကို စောင့်နေတာ၊ တစ်ချိန်တောင် လွှတ်တော့မယ်”

“ဟာ ... အေးကွာ၊ ငါ အကြည့်လွန်သွားတာ”

ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် တောင်ငူဆောင်ရွေ့တွင် သူငယ်ချင်းတစ်
သိုက်နှင့် ပြန်ပါသွားသည်။ ။

“ကိုယ့်ဆရာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ တစ်ခါမှ အတန်းနောက်မကျဖူး
တဲ့ သူက အတန်းတွေ ဘာတွေ နောက်ကျပြီး တောင်ငူဆောင်ရွေ့ ရော
က်နေပါလား။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ။ ပြောပါဦး”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကိုချစ်ဝိုင်းမှ မေးလိုက်သည်။ ။

“သိပြီ ... ငါတို့ ကောင်ကြီး မြန်မာစာကျောင်းသူချောချောလေးကို
တွေ့သွားတာလား”

ကိုဝဏ္ဏက ထပ်ပြီး ပြောင်ချော်ချော်နှင့် မေးလိုက်သည်။ ။

“အေးကွာ၊ ငါလည်း ဘယ်လိုလဲ မသိပါဘူး။ နွယ်ခိုင်တဲ့ ကွာ၊ အ
တော့်ကို ငါ့ရင်ထဲကို နွယ် သွားတယ်”

“ဪ ... သိပြီ သိပြီ။ မြန်မာစာ ပထမနှစ် ဂုဏ်ထူးတန်းက အလှမ
ယ် နွယ်ခိုင်နဲ့ တွေ့လာ တယ်ထင်တယ်”

ကိုချစ်ဝိုင်းက နွယ်ခိုင်ကို သိနေသည်။ ။

“ဟုတ်ပဲ ကိုယ့်လူရေ။ ဒါမျိုးကျ ဆရာချစ်တို့ က တော်သွားပြန်ရော၊
ပြောပါဦး၊ သူ့ရဲ့ အကြောင်း သိသလောက်”

ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် အသည်းအသန် မေးလိုက်မိသည်။ ။

“ငါနဲ့ က တစ်နယ်တည်းသားတွေက၊ (၈)တန်းလောက်မှာ သူက စိန်
ရွှန်းကို ပြောင်းသွားလို့ ကွဲသွားကြတာ၊ သူ့အဖေက ကျန်းမာရေးမှူး၊ သူ
အမေက ကျောင်းဆရာမ၊ သူက တစ်ဦးတည်းသော သမီးကွ၊ အတော်
လှသလို အတော်လည်း ရှုပ်တယ် ဆရာရေ”

ကိုချစ်ဝိုင်းစကားကို သူ အတော် နားခါးသွားသည်။ ။

“အခု ဘယ်သူနဲ့ တွဲနေလဲ သိချင်သေးလား”

“အေးကွာ၊ လုပ်ပါဦး၊ ပို့မယ့်ပို့ ကူးတို့ ဆိပ်ရောက်အောင်သာ ပို့တော့ကွာ”

ကိုကိုမောင် သိချင်ဇောက်သွားပြီ။

“သင်္ချာက မောင်မောင်လတ်ကို သိတယ်မလား။ အဲဒီကောင်နဲ့ ကြိုက်နေတာ၊ မင်းသာ ကျောင်းမှာ စာကလွဲလို့ ကျန်တာ စိတ်မဝင်စားလို့ ။ တစ်ကျောင်းလုံး သိတယ်ဟ။ မောင်မောင်လတ် က ဆရာကြီး၊ နွယ်ခိုင်ကလည်း ဆရာမကြီး တွေကြပြီပေါ့ကွာ”

ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် စိတ်ထဲတွင် အတော်ဘဝင်မကျဖြစ်ကာ အတန်းမတက်နိုင်တော့ဘဲ ဝိဇ္ဇာခန်းမရှိရာ အနုပညာအသင်းသို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်မိသည်။ ။

“ကိုကိုမောင် စောလှချေလား၊ ခါတိုင်း ၃ နာရီကျော်မှ လာနေကျပါ။ အခု ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲပဲ ရှိသေးတယ်”

အနုပညာအသင်း ဥက္ကဋ္ဌက မေးလေသည်။ ။

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် အတန်းမတက်တာ စိတ်လေနေလို့”

ခါတိုင်း တက်တက်ကြွကြွရှိသော ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် ကြက်ကြီးလည်လိမ်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။ ။

“ဆရာ အချစ်ဆိုတာဘာလဲ။ အချစ်ဆိုတာ သဝန်တိုတာလား။ မနာလိုတာလား။ ကျွန်တော် ချစ်မိနေပြီလား ဆရာ။ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါ။ ကျွန်တော် သိပ်ကို စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေ တယ်”

အနုပညာအသင်း ဥက္ကဋ္ဌ ဆရာဦးအောင်စိုးမြင့်သို့ ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် အသည်းအသန် မေးမိသည်။ ။

“ကိုကိုမောင်ရာ မင်းအကြောင်း ငါမှ မသိတာ။ ငါဘယ်လို ပြောပြရမှာလဲဟ”

ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် မမေးစဖူး အချစ်အကြောင်းတွေ မေးနေသည့်အတွက် ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအောင်စိုးမြင့်လည်း အံ့သြနေလေသည်။ ။

“ဒီကောင်က ဒီအကြောင်းတော့ တစ်ခါမှ မမေးဖူးဘူး။ ဒီကောင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ဦးအောင်စိုးမြင့်တစ်ယောက် အံ့အားသင့်နေလေသည်။ ။

ကိုကိုမောင်လည်း မေးခွန်းများကို မေးပြီး ဆရာထံမှ အဖြေမရမီအပြင်ကို ပြန်ထွက်ခဲ့မိပြန် သည်။ ။

ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် အတန်းမတက်ဘဲ လျှောက်သွားနေမိသည်။ ။ နွယ်ခိုင်ကို စွဲလမ်းမိ သွားသည် မှ စ၍ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကိုချစ်ဝိုင်းထံမှ မောင်မောင်လတ်နှင့် သတင်းကို ကြားလိုက်ရ သောအခါ အတော်ကို စိတ်လှုပ်ရှားကာ စိုးရိမ်စိတ် ပိုပြီးပြင်းထန်လာသည်။ ။ မောင်မောင်လတ်သည် မိန်းမပွေသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။ ချမ်းသာသည်။ ။ နွယ်ခိုင် မောင်မောင်လတ် လက်ထဲတွင် ပျက်စီးသွားမှာ ကို ကိုကိုမောင်အလွန် စိုးရိမ်မိသည်။ ။ ကိုကိုမောင် အတန်းမတက်သည့် သတင်းကို အမေဖြစ်သူ ဆရာမ ဒေါ်မြတ်မြတ်ခိုင်က သိလေသည်။ ။ ကိုကိုမောင်အမေသည် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်မှ ကထိကတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အနုပညာအသင်းဥက္ကဋ္ဌ ဦးအောင်စိုးမြင့်နှင့် ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ။ ဦးအောင်စိုးမြင့်ထံမှ ထိုသတင်းကို ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ကိုကိုမောင်သည် စာတိုပေစလေးများ မတောက်တခေါက် ရေးသည် ။ ကျောင်းမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ပြီး ကျောင်းကပွဲများ ဖျော်ဖြေရာတွင် ပြဇာတ်များကို ကိုကိုမောင် ကိုယ်တိုင် ရေးသားသည် ။ သူငယ်ချင်း တော်တော်များများကလည်း ကိုကိုမောင်အပေါ် လေးစားသလို အားကိုး ကြသည် ။ ကိုကိုမောင်သည် အရည်အချင်းကောင်းများ နှင့် ပြည့်စုံ၍ ထက်မြက်သော လူငယ် တစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။ အလွန်အနေအေးသည် ။ ကိုကိုမောင်တို့ မိသားစုသည် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းတွင် နေကြသည် ။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမိုက်ကယ်မောင်သည် ရှေ့နေကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည် ။ အစ်မ ဖြစ်သူနှင့် မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲ ရှိသည် ။ ကိုကိုမောင်၏ အစ်မဖြစ်သူ မတည်ကြည်သန့်မောင်သည် ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းပြီးမှ အမေရိကသို့ သွားရောက်၍ ဘွဲ့လွန်တက်နေသည် ။ ကိုကိုမောင်တွင် အလွန်ချစ်ရသော ခွေးလေး ဒီမိုရှိသည် ။ ကိုကိုမောင်တို့ မိသားစုသည် အေးဆေး တည်ငြိမ်ပြီး စံပြမိသားစုတစ်စု ဖြစ်လေသည် ။ ကိုကိုမောင်တွင် သူငယ်ချင်း အမြောက်အများ ရှိလေ သည် ။ ထိုသူငယ်ချင်းများ ထဲတွင် ချစ်ဝိုင်း၊ ဝဏ္ဏ၊ ကြည်ဖြာ၊ ဖိုးပြည့်တို့ သည် မေဂျာတူ သူငယ်ချင်း များ ဖြစ်ပြီး အလွန်ချစ်ကြသည် ။